

Sygn. akt III KK 472/16

POSTANOWIENIE

Dnia 28 marca 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Tomasz Artymiuk

w sprawie **T.R.**

skazanego z art. 178a § 4 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.,

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 28 marca 2017 r.,

kasacji obrońcy skazanego

od wyroku Sądu Okręgowego w B.

z dnia 9 sierpnia 2016 r., sygn. akt VIII Ka .../16,

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w B.

z dnia 15 lutego 2016 r., sygn. akt III K .../15,

p o s t a n o w i ł:

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz obrońcy z urzędu adw. J. Z. – Kancelaria Adwokacka w B. kwotę 442,80 zł (czteryście czterdzieści dwa złote osiemdziesiąt groszy), w tym 23 % VAT, tytułem sporządzenia i wniesienia kasacji na rzecz T.R.;**
- 3. zwolnić skazanego T.R. od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie kasacyjne.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w B. wyrokiem z dnia 9 sierpnia 2016 r., sygn. akt VIII Ka .../16, po rozpoznaniu apelacji obrońcy oskarżonego, w której podniesiono zarzuty obrazy prawa materialnego (art. 178a § 1 i 4 k.k. oraz art. 64 § 1 k.k.), a także rażącej niewspółmierności kary, utrzymał w mocy wyrok Sądu Rejonowego w B. z dnia 15 lutego 2016 r., sygn. akt III K .../15, którym to wyrokiem T. R. uznany

został za winnego popełnienia przestępstwa z art. 178a § 1 i 4 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. polegającego na tym, że „w dniu 5 sierpnia 2015 r. ok. godz. 9:00 na drodze leśnej w rejonie miejscowości B., będąc w stanie nietrzeźwości I. 0,66 mg/dm³, II. 0,55 mg/dm³ alkoholu w wydychanym powietrzu, prowadził w ruchu lądowym motocykl marki Yamaha bez numeru rejestracyjnego, będąc wcześniej prawomocnie skazanym za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości wyrokiem Sądu Rejonowego w B. sygn. akt VII K .../08 z dnia 2 grudnia 2008 r., przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu pięciu lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za przestępstwa umyślne, podobne”, za co wymierzono mu karę roku pozbawienia wolności oraz orzeczono środki karne w postaci dożywotniego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych i świadczenia pieniężnego w kwocie 10.000 zł na rzecz Funduszu Pomocy Poszkodowanym oraz Pomocy Postpenitencjarnej.

W kasacji wniesionej od wyroku Sądu odwoławczego obrońca skazanego zarzucił „rażące naruszenie prawa materialnego mające istotny wpływ na treść rozstrzygnięcia, a mianowicie art. 178a § 4 i § 1 k.k. poprzez jego błędną wykładnię polegającą na przyjęciu za Sądem I instancji, iż znamię „ruch lądowy” określone w tym przepisie występku obejmuje swym zakresem również ruch pojazdów na drogach niedostępnych co do zasady dla ruchu pojazdów, poza pojazdami uprawnionymi oraz uznania, że sam fakt, iż określoną drogą poruszać się mogą ściśle określone pojazdy oznacza, iż odbywa się tam ruch lądowy w rozumieniu tego przepisu”. Przy tak sformułowanym zarzucie autor kasacji wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i utrzymanego nim w mocy wyroku Sądu I instancji oraz uniewinnienie oskarżonego.

W pisemnej odpowiedzi na kasację prokurator Prokuratury Okręgowej w B. wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Rację przyznać należy oskarżycielowi publicznemu wskazującemu na oczywistą bezzasadność, w rozumieniu art. 535 § 3 k.p.k., wniesionego w tej sprawie nadzwyczajnego środka zaskarżenia.

Jedyny podniesiony w kasacji zarzut dotyczy błędnej, zdaniem skarżącego, interpretacji znamienia „ruch lądowy” zawartego w dyspozycji przepisu art. 178a § 1

k.k. obrońca skazanego odwołując się do poglądów wyrażanych w piśmiennictwie (J. Giezek: Komentarz do ustawy Prawo o ruchu drogowym, program Lex) oraz orzecznictwie (wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 15 grudnia 2011 r., II KK 184/11, OSNKW 2012, z. 1, poz. 11 oraz z dnia 2 marca 2012 r., V KK 358/11, OSNKW 2012, z. 6, poz. 66), zakwestionował możliwość oparcia się w przedmiotowej sprawie, co uczynił Sąd odwoławczy, na poglądzie wyrażonym przez Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 30 lipca 2015 r., IV KK 201/15, LEX nr 1765994). Rzecz w tym, że takie postąpienie Sądu Okręgowego, nawet w sytuacji, gdyby odbiegało od dotychczasowej linii orzeczniczej, nie daje podstaw do wysuwania zarzutu naruszenia prawa materialnego. W orzecznictwie wielokrotnie wyrażano już pogląd, że opowiedzenie się przez sąd za określonym stanowiskiem prezentowanym w doktrynie i orzecznictwie, i nieuwzględnienie innego poglądu w danej materii, nawet, gdy przedmiotem zarzutu rażącego naruszenia prawa jest stosowanie określonego przepisu w sposób sprzeczny z uchwałą Sądu Najwyższego podjętą w innej sprawie, nie stanowi nie tylko rażącego naruszenia prawa, lecz nawet jego obrazy w rozumieniu art. 438 k.p.k., w sytuacji, gdy pogląd sądu orzekającego został logicznie i wyczerpująco uzasadniony (zob. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 13 listopada 2007 r., V KK 287/07, LEX nr 332943; z dnia 28 lipca 2010 r., II KK 27/09, Prok. i Pr. – orzeczn. 2011, nr 1, poz. 20; z dnia 29 sierpnia 2013 r., IV KK 46/13, LEX nr 1375231; z dnia 20 lutego 2014 r., V KK 382/13, LEX nr 1441286). Tak też postąpił Sąd Okręgowy w niniejszej sprawie rozpoznając tożsamy z kasacyjnym wcześniejszy zarzut apelacyjny.

Co więcej, pogląd wyrażony przez sąd *ad quem* jest poglądem trafnym. Zarówno z powołanych w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku orzeczeń (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24 czerwca 2013 r., V KK 435/15, LEX nr 1331400 oraz cytowane już wyżej postanowienie z dnia 30 lipca 2015 r., IV KK 201/15), lecz również szeregu innych judykatów (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 29 stycznia 2016 r., IV KK 324/15, LEX Nr 1977832 oraz postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 28 października 2016 r., V KK 258/16, LEX nr 2141239), w tym i tych wskazanych przez skarżącego w kasacji, w sposób nie budzący wątpliwości wynika, że przewidziane w art. 178a § 1 k.k. kryterium „ruchu lądowego” należy

wiązać nie tyle z formalnym statusem konkretnej drogi, czy też określonego miejsca, lecz z faktyczną dostępnością i rzeczywistym jego wykorzystaniem dla ruchu pojazdów i innych uczestników. Tym samym, samo stwierdzenie, że do zdarzenia z udziałem skazanego, prowadzącego motocykl m-ki Yamaha i będącego pod wpływem alkoholu w stężeniu wynikającym ze wskazań urządzeń pomiarowych, doszło na „drodze leśnej”, nie wyklucza możliwości przypisania mu czynu z art. 178a § 1 k.k. Sąd Okręgowy odpierając zarzut podniesiony w zwykłym środku odwoławczym oraz odwołując się do m.in. do zeznań świadka T. T. (Komendanta Straży Leśnej Nadleśnictwa Ż.), wspartych danymi wynikającymi z oględzin miejsca wypadku drogowego, trafnie zwrócił uwagę, że droga po której poruszał się skazany nie była typową drogą leśną, lecz drogą o nawierzchni szutrowej. Wskazane dowody uprawniały więc do konkluzji, że droga ta była dostępna i rzeczywiście wykorzystywana dla ruchu pojazdów, spełniała więc kryterium „ruchu lądowego”. Bez podważenia tych ustaleń, co na etapie postępowania kasacyjnego nie jest dopuszczalne (art. 523 § 1 k.p.k.), inna ich subsumpcja pod przepis prawa materialnego niż ta jaka została w tej sprawie przyjęta, nie wchodzi w rachubę.

Uwzględniając powyższe, a także akceptując pogląd prawny wyrażony w złożonej przez prokuratora i doręczonej stronom odpowiedzi na kasację, w której poddał on trafnej analizie obowiązujące przepisy ustawy z dnia 28 września 1991 r. o lasach (t.j.: Dz. U. z 2015 r., poz. 2100 ze zm.) oraz ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym (t.j.: Dz. U. z 2017 r., poz. 128 ze zm.), a w rezultacie nie stwierdzając w tej sprawie naruszenia prawa materialnego podniesionego w zarzucie kasacji, ani też tego rodzaju okoliczności, które obligowałyby Sąd Najwyższy do orzekania w zakresie szerszym (art. 536 k.p.k.), postanowiono jak na wstępie.

Rozstrzygnięcie w przedmiocie kosztów obrony z urzędu znajduje podstawę w treści art. 29 ust 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. Prawo o adwokaturze (t.j.: Dz. U. z 2015 r., poz. 615 ze zm.) oraz przepisach rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. 2015, poz. 1801) - § 2 pkt 1, § 4 ust. 1 i 3, § 17 ust. 3 pkt 1, które to

przepisy stosownie do dyspozycji § 22 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. 2016, poz. 1714) stosuje się do spraw wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie tego ostatniego rozporządzenia, tj. przed dniem 2 listopada 2016 r., a taka sytuacja ma miejsce w niniejszej sprawie.

Uwzględniając natomiast sytuację rodzinną, majątkową i wysokość dochodów skazanego, ze względów tożsamyh z powołanymi w postanowieniu Sądu Okręgowego w B. z dnia 24 października 2016 r. (k. 119), uznano za zasadne zwolnienie skazanego od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie kasacyjne (art. 624 § 1 k.p.k.).

kc